

vilde have været et Overgreb fra Finants-Udvalgets Side, hvis det havde hemmeligholdt disse Skrivelser; det vilde derved have gjort sig til Medskyldig, hvis nogen Skyld her er begaaet; — det er min Overbeviisning, og det er derfor, at jeg i Udvalget har stemt for, at Skrivelserne skulde offentliggøres.

Jeg skal derefter vende mig til et Par Ytringer iastes af den ærede Indenrigsminister, som efter min Mening vise sig fuldkommen uholdbare. Han sagde saaledes, at der havde været mange Rhytter udsprede om denne Sag, og at der var endog dem, som havde meent, at Hænderne ikke vare aldeles rene paa de Mænd, der havde rørt ved denne Transaction. Saa vidt har jeg rigtignok ikke hørt Noget gaae, og det vilde vistnok ogsaa være fuldkommen umuligt, thi foruden den Garanti, der maastee kan ligge i disse Mænds Charakter er der ogsaa en anden Omstændighed, nemlig at jeg troer ikke engang, at den Commissionair, der har skaffet denne Contract istand fra den anden Parts Side, har faaet sit meget betydelige Honorar; han skal, saavidt jeg veed, først have det, naar Banen kommer istand, — og det vilde saaledes vistnok være aldeles umuligt for de Hænder, der her er Tale om, at blive urene af det, de ikke have faaet. Naar den ærede Minister sagde: Nu ligger denne Sag fuldstændig frem for Offentligheden; nu maae alle slige Rhytter forstumme, thi nu seer man, hvorledes det hænger sammen — saa siger jeg: Nei, det er ikke Tilfældet. Finantsudvalget har begjært en Skrivelse fra Indenrigsministeren, som han har nægtet at lade det faae. Der omtales nemlig i den sidste af de aftrykte Skrivelser et Brev fra Doctor Poulsen; dette Brev er af Udvalget blevet begjært, men man har ikke kunnet erholde det. Men nu kan det jo være, at denne Skrivelse kan indeholde værdifulde Oplysninger om, hvad det egentlig er, man vil have forandret, hvad det er for Forordning, der skulle nedslaaes ved visse Forandringer i Concessionen. Kunde det ikke f. Ex. være, at man havde sagt, at man vilde virke for at faae det Stykke af Banen, som anses for at være det uheldigste med Hensyn til Driften, nemlig det fra Viborg til Struer, til at for-

svinde? Kunde det ikke være, at der i Skrivelserne fandtes Ytringer, hvoraf det fremgik, at Commissionairen, Hr. Poulsen, meget godt var sig bevidst, at det her omhandlede Tilfagn fra Indenrigsministeren ikke havde noget at betyde, og at, naar engang den lovgivende Magt gjorde sin Ret gjældende og tilintetgjorde Muligheden af at opfylde de paatagne Forpligtelser, saa vilde det ikke komme ham uventet? Det er f. Ex. saadanne Oplysninger, som maastee kunde faaes af denne Skrivelse; — om de virkelig ere der, kan jeg naturligviis ikke sige; da Udvalget, som sagt, ikke har kunnet faae den forelagt. Det er altsaa uholdbart, naar den ærede Indenrigsminister iastes sagde, at Sagen nu foreligger fuldstændig oplyst. — Jeg skulde desuden troe, at der foruden disse Actstykker, som vi maa sommeligt have maattet erhverve os — de første kom frivillig, men dem, vi senere fik, maatte vi stribes med den ærede Minister om at faae — maa existere en heel Correspondence angaaende denne Sag, og at det er høist sandsynligt, at der maa være flere Actstykker end de, der ere komne til vor Kundskab. Jeg gjentager derfor, at efter min Overbeviisning har Ministeren Uret i at sige, at Sagen er fuldkommen oplyst for Offentligheden. — Den ærede Minister fremsatte dernæst en anden Ytring, som jeg heller ikke kan lade staae ved Magt. Han udtalte som en almindelig Sætning: Naar en Minister paa Statens Vegne indgaaer en Overenskomst som den, hvorom Tale her er, saa haaber han at blive saa længe i sin Post; at han bliver den, der kommer til at udføre den. Dertil svarer jeg: Denne almindelige Sætning passer ikke i det nærværende Tilfælde; den ærede daværende Indenrigsminister kan dengang ikke have staaet i den Selvfølelse, at han længe skulde blive i sin Post og komme til at udføre dette Foretagende, medmindre han har haft en dyb Overbeviisning om, at han efter først at være afgaaet snart igjen maatte blive Minister, thi jeg vil gjøre de ærede Medlemmer bekendt med, hvad maastee nogle af dem ikke have seet, at den Skrivelse, hvori han giver en Deel af disse Tilfagn, er dateret den 2den November 1859, og efter alle offentlige Blades Udsagn har den daværende Indenrigsminister